

Arrest

nr. 114 782 van 29 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2013.

Gelet op de artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger van Farsi-origine, afkomstig uit Karaj gelegen in de Alborz-provincie (Iran). Sinds een tien-vijftiental jaar baatte u in Iran een kapsalon uit, waar uw nichten Z. (...), Zo. (...) en S. (...) werkzaam waren. De afgelopen jaren kreeg u regelmatig opmerkingen/berispingen van de Iraanse zedenpolitie over de inrichting van uw kapsalon. U diende steeds een document te ondertekenen en te beloven de geëiste aanpassingen te maken. In Khordad 1388 (Perzische kalender, stemt overeen met mei/juni 2009 volgens de Gregoriaanse kalender), op de verjaardag van uw nicht R. A. (...) (O.V. xxxxxxx), was u samen met R. (...) ten tijde

van de demonstraties naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in Teheran. R. (...) en u namen niet deel aan de demonstratie, maar R. (...) filmde de demonstratie met haar gsm. R. (...) en u werden net als vele andere burgers die dag opgepakt door de Iraanse autoriteiten. Tijdens uw detentie die dag werd u geslagen door de Iraanse ordediensten. Na een aantal uren detentie werd u dezelfde dag na het ondertekenen van een beloftebrief terug in vrijheid gesteld. Eind 1390 (eind 2011/begin 2012) kwam u via uw neef E. (...) in contact met het protestantisme. Nadat u in contact kwam met het protestantisme eind 1390 (eind 2011/begin 2012) las u gemiddeld een drietal keer per week in de Bijbel. Sinds eind 1390 (eind 2011/begin 2012) tot aan uw vertrek uit Iran (5 Day 1390 (25 december 2012)) ging u met uw neef E. (...) een dertiental keer naar huiskerkdiensten in Teheran (Iran). In Azar/Day 1390 (november 2011/januari 2012) ging u met E. (...) en R. (...) tweemaal naar een huiskerkdienst in Karaj. Op 5 day 1390 (25 december 2012) verliet u met R. (...) Iran en kwam u naar België om uw zus A. Z. D. (...) (O.V. 5.754.180) te bezoeken. Tijdens uw verblijf in België vernam u op 19 Day 1391 (8 januari 2013) van uw familie in Iran dat uw neef E. (...) werd gearresteerd en dat in uw woning en kapsalon een huiszoeking plaatsvond, waarbij uw pc, de laptop van R. (...) en enkele andere documenten en boeken in beslag werden genomen. Op 5 Bahman 1391 (24 januari 2013) vernam u van uw familie dat uw neef E. (...) overleed in de gevangenis. Voorts haalde u in het kader van uw asielaanvraag aan dat u in Iran meermaals door de ordediensten werd opgepakt wegens uw haar- en klederdracht. Na het betalen van een boete werd u steeds terug in vrijheid gesteld. Op 12 februari 2013 vroeg u in België asiel aan. Bij een terugkeer naar Iran vreest u de Iraanse ordediensten.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Iraans paspoort; uw karte melli (identiteitskaart); uw universitaire studentenkaart; attesten van uw kappersopleiding; een attest dat uw inschrijving aan de universiteit staat; een kopie van de overlijdensakte van uw neef E. Z. D. (...); het overlijdensbericht van uw neef E. (...); een kopie van uw shenasnameh; een kopie van de registratie van uw kapsalon; en een attest d.d. 23 juli 2013 van de 'Redeemed Christians Church of God Persians' Parish' waaruit blijkt dat u sinds februari 2013 deze Kerk bezoekt.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal vaststellingen die met rede ernstige vraagtekens plaatsen bij de waarachtigheid van de door u geponeerde asielmotieven. U verklaarde sinds eind 1390 (eind 2011/begin 2012) bekeerd te zijn tot het protestantisme en ten gevolge van de arrestatie van uw neef E. (...) en een inval/huiszoeking in uw woning/kapsalon in Day 1390 (december 2012/januari 2013) niet te kunnen terugkeren naar Iran. Echter dient er vastgesteld te worden dat wat betreft uw beweerde huiskerkbezoeken u tijdens uw gehoor d.d. 5 juli 2013 verklaarde dat u een eerste maal naar een huiskerkdienst in Iran ging op een zondag in 1391, vermoedelijk in de tiende maand (december 2012/januari 2013). Tijdens uw gehoor d.d. 24 juli 2013 verklaarde u dan weer dat u sinds eind 1390 (eind 2011/begin 2012) huiskerken bezocht in Iran. Voorts dient vastgesteld te worden dat u meermaals wisselende verklaringen aflegde aangaande de huiskerkbezoeken die u in Karaj deed samen met R. (...). Zo verklaarde u aanvankelijk tweemaal naar een huiskerkdienst in Karaj te zijn geweest, eens begin Azar 1391 (november/december 2012) en eens begin Day 1391 (december 2012/januari 2013). Gevraagd wanneer u uw twee huiskerkbezoeken met R. (...) in Karaj deed, repliceerde u in het midden van Azar 1391 (december 2012) en op het einde van Day 1391 (januari 2013). Nadien verklaarde u dan weer dat u een recentste keer naar een huiskerkdienst in Iran ging op vermoedelijk 3 Day 1391 (23 december 2012). Voorts dient vastgesteld te worden dat u verklaarde dat R. (...) meermaals bij u thuis bij u en E. (...) kwam zitten wanneer E. (...) en u over het protestantisme spraken. R. (...) van haar zijde verklaarde dat zij er nooit bij was wanneer E. (...) bij u thuis kwam, maar dat zij wel vermoedde dat u en E. (...) over het geloof spraken. Verder verklaarde R. (...) dat u naast de twee keer dat zij u vergezelde naar een huiskerkdienst in Karaj, nog op andere tijdstippen naar diensten in Karaj ging. U van uw zijde verklaarde echter maar twee keer in Karaj (de twee keer samen met R. (...)) naar een huiskerkdienst te zijn geweest. Bovenstaande vaststellingen zetten de waarachtigheid van uw asielmotieven op zeer wankel schreef (CGVS I, p. 10-16; CGVS II, p. 2-4; CGVS R. (...), p. 11, 15).

Dat er met rede zeer ernstige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij uw beweerde bekering wordt verder kracht bijgezet door het feit dat het u ontbreekt aan een elementaire inhoudelijke basiskennis van het protestantisme/christendom. Zo stelde u verkeerdelijk dat Jezus Christus thuis geboren is in Jeruzalem (i.p.v. in Betlehem in een stal). Verder weet u niet op welke leeftijd Jezus gestorven is (33 jaar). Evenmin kon u aangeven wie/wat de apostelen zijn, laat staan de apostelen

concreet benoemen. Voorts had u amper enig concreet idee wie Mozes is en wat er in de Bijbel te lezen valt over Mozes. Zo verklaarde u verkeerdelijk dat Jezus door Mozes werd gedoopt (i.p.v. Johannes) en wist u niet waar Mozes is grootgebracht (Egypte). Verder taste u volledig in het duister over wie Judas, Paulus en Herodes zijn of wie de Bijbel schreef (4 evangelisten, Lucas, Marcus, Matheus en Johannes). Voorts wist u niet op welke leeftijd Jezus werd gedoopt of wat er precies gevierd/herdacht wordt tijdens Pasen. Evenmin kon u aangeven wat sacramenten zijn, noch welke sacramenten de protestanten kennen. Ondanks dat u verklaarde zaken niet goed te kunnen onthouden, mag redelijkerwijze worden verwacht dat u, gelet op uw beweringen dat u sinds eind 1390 de Bijbel las en naar huiskerkdiensten ging, over een meer gedegen basiskennis van uw nieuw aangenomen geloof beschikt (CGVS I, p. 11-15; CGVS II, p. 6-7).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering tot het protestantisme in Iran en de daaraan beweerde verbonden problemen. Het feit dat u een document heeft neergelegd dat aangeeft dat u sinds februari 2013 in Turnhout een protestantse kerk bezoekt, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering (document 10). Indien een asielzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat het louter hebben van interesse in het christendom/protestantisme geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit bovenvermelde informatie blijkt daarenboven zelfs dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims.

Wat betreft uw problemen met de Iraanse ordediensten in verband met de inrichting van uw kapsalon en uw haar/kledingdracht en uw kortstondige arrestatie in Khordad 1388 (juni 2009) (CGVS I, p. 18-21) dient tot slot vastgesteld te worden dat deze problemen er u in het verleden nooit toe hebben aangezet Iran te verlaten. Bovendien verklaarde u uitdrukkelijk dat als de problemen door uw bekering niet hadden plaatsgevonden in Iran, waar echter niet het minste geloof kan aan gehecht worden, u zou teruggekeerd zijn naar Iran (CGVS II, p. 7). Bijgevolg heeft u inzake voornoemde problemen niet aangetoond dat zij geleid hebben / zouden leiden tot een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt Iran verlaten te hebben – of er niet meer naar te kunnen terugkeren – uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te kunnen wijzigen. Uw shenasnameh, karte melli en paspoort bevatten louter persoonsgegevens die hier geenszins betwist worden. Het attest d.d. 23 juli 2013 van de 'Redeemed Christians Church of God Persians' Parish' kwam in deze beslissing reeds aan bod. De documenten aangaande het overlijden van uw neef E. (...) staven diens dood, maar geven geen enkel uitsluitel over de omstandigheden van zijn overlijden. De overige documenten staven uw scholingsgraad, in Iran gevolgd studies en uw werk als kapster, maar niets meer dan dat.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw nicht R. A. (...) werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat uw zus A. (...) erkend werd als vluchteling doet geen afbreuk aan deze beslissing daar elke asielaanvraag op haar individuele merites dient beoordeeld te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending “VAN DE MOTIVERINGSVERPLICHTING zoals vervat in artikel 52 en 48/3 juncto 62 van de Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet)”.

2.2.1. De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij omtrent de eerste maal dat zij naar een huiskerkdienst in Iran ging, stelt verzoekende partij dat zij zich bij haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal van 5 juli 2013 vergist heeft. Tijdens haar tweede gehoor op 24 juli 2013 heeft zij getracht dit recht te zetten en aangegeven dat zij reeds vroeger met huiskerkbezoeken begonnen was.

Waar verwerende partij opmerkt dat verzoekende partij meermaals wisselende verklaringen aflegde aangaande de huiskerkbezoeken die zij in Karaj deed samen met R. (...), wijst verzoekende partij erop dat haar verklaring dat de twee huiskerkbezoeken met R. plaatsvonden in het midden van Azar 1391 en op het einde van Day 1391 louter een verduidelijking vormde van haar eerdere verklaring dat zij met R. naar een huiskerkdienst in Karaj was geweest, eens begin Azar 1391 en eens begin Day 1391. In ieder geval ziet verzoekende partij niet in hoe het zich vergissen van één maand afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Het voornaamste is dat verzoekende partij in de periode van eind december 2012 tot januari 2013 haar laatste huiskerkbezoek heeft gedaan. Het is niet onlogisch dat zij het precieze tijdstip niet weet.

Waar verwerende partij vaststelt dat R. verklaarde dat verzoekende partij naast de twee keer dat R. haar vergezelde naar een huiskerkdienst in Karaj, nog op andere tijdstippen naar de diensten in Karaj ging terwijl verzoekende partij zelf verklaarde maar twee keer in Karaj, namelijk de twee keer samen met R., naar een huiskerkdienst te zijn geweest, haalt verzoekende partij aan dat zij een aantal zaken door elkaar haalde en dat zij wel degelijk meerdere keren naar Karaj is geweest, wat ook bevestigd wordt door de verklaringen van R..

2.2.4.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij staan gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. Van verzoekende partij kan dan ook verwacht worden dat zij minstens bij benadering kan aanduiden wanneer zij voor de eerste maal naar een huiskerk ging in Iran. De vaststelling dat zij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal meerdere malen verklaart voor de eerste keer naar een huiskerk in Iran te zijn geweest in de tiende maand van het jaar 1391 (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 05/07/2013, p. 10-11), terwijl zij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart dat zij sinds eind 1390 huiskerken bezocht in Iran (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 24/07/2013, p. 4), doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij beweerde huiskerkbezoeken. Verzoekende partij kan niet zonder meer verwijzen naar één versie van haar verklaringen, *in casu* naar de door haar gegeven verklaring tijdens haar tweede gehoor. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

Voorts kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij correcte verklaringen aflegt omtrent de huiskerkbezoeken die zij in Karaj deed samen met R., zeker daar deze beperkt waren tot twee huiskerkbezoeken. Dat haar verklaring dat de twee huiskerkbezoeken met R. plaatsvonden in het midden van Azar 1391 en op het einde van Day 1391 louter een verduidelijking vormde van haar eerdere verklaring dat zij met R. naar een huiskerkdienst in Karaj was geweest, eens begin Azar 1391 en eens begin Day 1391, kan geenszins door de Raad worden bijgetreden. Immers werd aan verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd wanneer de twee huiskerkbezoeken in Karaj plaatsvonden, waarop verzoekende partij antwoordde *"Ik denk de eerste keer begin maand 9 en de tweede keer was begin maand 10"* (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 05/07/2013, p. 10). Veel later tijdens haar gehoor wordt vervolgens aan verzoekende partij gevraagd wanneer R. naar de huiskerkdienst is geweest, waarover verzoekende partij verklaart dat deze enkel mee is gegaan naar de twee huiskerkbezoeken in Karaj en dat ze *"midden maand 9"* en *"eind maand tien"* geweest zijn. Dat verzoekende partij samen met R. naar een huiskerkbezoek zou zijn geweest op het einde van de tiende maand is overigens volstrekt ongeloofwaardig daar verzoekende partij reeds in het begin van de tiende maand (05/10/1391 (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 05/07/2013, p. 7)) Iran heeft verlaten. Deze vaststellingen doen derhalve wel degelijk verder afbreuk aan de bewering van verzoekende partij dat zij in Iran huiskerkdiensten bezocht heeft.

De vaststelling dat verzoekende partij bovendien in haar verzoekschrift aangeeft dat zij wel degelijk meerdere keren naar de huiskerkdienst in Karaj is geweest, en niet enkel de twee keer samen met R., bevestigt ten slotte dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij bezochte huiskerkdiensten, daar deze verklaring totaal tegenstrijdig is aan hetgeen zij beweert heeft tijdens haar gehoor. Immers geeft verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal volgende verklaringen. Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal wordt aan verzoekende partij gevraagd hoeveel keer zij in de huiskerk in Karaj is geweest, waarop zij *"2 keer"* antwoordt (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 05/07/2013, p. 10). Dat verzoekende partij wel degelijk duidelijk, en bovendien herhaaldelijk, aangeeft slechts twee keer naar de huiskerk in Karaj te zijn geweest, blijkt onmiskenbaar uit haar tweede gehoor. Desbetreffend verliep dit tweede gehoor immers als volgt:

"- u ging ook in karaj naar een huiskerk, hoeveel keer ging u daarheen?"

2 keer ben ik naar karaj gegaan, en dat was twee keer met r. (...)

(...)

- hoeveel keer ongeveer bent u in teheran naar een huiskerk geweest?

Ik ben in totaal 15 geweest, 2 keer in karaj en 13 keer ongeveer in teheran

(...)

- maar r. (...) zegde dat u op andere tijdstippen ook naar huiskerkdiensten in karaj ging?

Misschien dacht ze dat ik in karaj ging terwijl ik in teheran was. Maar ik weet van mezelf dat ik maar twee keer naar karaj ging. Ik zegde niets steeds dat ik naar teheran ging, het kan zijn dat ze dat niet wist" (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 24/07/2013, p. 4 en 8). De uitleg dat zij de zaken door elkaar zou hebben gehaald, kan gezien de verklaringen van verzoekende partij, die voor geen interpretatie vatbaar zijn, geenszins overtuigen.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partij en deze van R. omtrent de al dan niet aanwezigheid van R. wanneer E. en verzoekende partij bij deze laatste thuis over het protestantisme spraken een doorslaggevend motief betreft dat door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid wordt gelaten waardoor dit als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.5.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat het verzoekende partij ontbreekt aan een elementaire inhoudelijke basiskennis van het protestantisme/christendom, meent verzoekende partij vooreerst dat een deel van de vragen die aan verzoekende partij werden gesteld vragen betreffen waar elke beginnende gelovige moeite mee heeft om op te antwoorden. Bovendien heeft verzoekende partij het moeilijker om zaken te onthouden, waarbij zij opwerpt een laag IQ te hebben. Ook is verzoekende partij nooit gedoopt geweest en begint zij de kennis aldus nog maar pas te vergaren. Daarnaast is het lezen van de Bijbel op zich geen gemakkelijke taak.

2.2.5.2. Daar verzoekende partij tijdens haar horen op het Commissariaat-generaal beweert reeds sinds eind 1390 de Bijbel te lezen, en dit gemiddeld een drietal keer per week, en dat zij vijftien keer naar huiskerkdiensten is geweest (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 24/07/2013, p. 4 en 5) en daar een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is, kan van verzoekende partij minstens een basiskennis worden verwacht omtrent het geloof waartoe zij zich zou hebben bekeerd. Waar verzoekende partij stelt dat er ook vragen werden gesteld waarmee elke beginnende gelovige moeite zou hebben om erop te antwoorden, stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenmin op zeer elementaire vragen omtrent haar nieuwe geloof kon antwoorden, zoals de geboorteplaats van Jezus, wie en wat de apostelen zijn, wie de Bijbel schreef – die ze zelf veelvuldig las – wat sacramenten zijn en welke sacramenten de protestanten kennen en wat er met Pasen gevierd wordt. Gezien haar bewering reeds sinds eind 1390 de Bijbel te lezen en dit gemiddeld een drietal keer per week en reeds vijftien huiskerkdiensten te hebben bijgewoond, is het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij niet op deze elementaire vragen betreffende haar nieuwe geloof kan antwoorden en kan zij dit gebrek aan kennis omtrent deze eenvoudige zaken niet wijten aan het feit dat zij er moeite mee heeft om zaken te onthouden. Dat zij een laag IQ heeft, betreft bovendien een blote bewering die door verzoekende partij op geen enkele wijze met objectieve informatie wordt gestaafd. Waar verzoekende partij haar gebrek aan kennis overigens tracht te wijten aan haar beperkte intellectuele capaciteiten, merkt de Raad bovendien op dat verzoekende partij nog in de jaren 1388 tot 1391aan de universiteit studeerde (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 05/07/2013, p. 5).

2.2.6.1. Aangaande de opmerking van verwerende partij dat uit de informatie waarover zij beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat het louter hebben van interesse in het christendom/protestantisme geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten en dat daarenboven zelfs blijkt dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden, oppert verzoekende partij dat niet kan worden aangenomen dat er in haar geval sprake is tot het louter hebben van interesse in het christendom/protestantisme, daar zij wel degelijk frequent gebedshuizen heeft bezocht en op het internet via teksten en video's verder op zoek gegaan is naar informatie over het christendom. Dat haar interesse duidelijk verder gaat, blijkt ook uit het feit dat zij sinds februari 2013 in Turnhout een protestantse kerk bezoekt. Ook merkt zij op dat het in Iran voor haar niet mogelijk is haar geloof naar buiten toe te belijden. Indien zij dit wel zou doen, maakt zij ernstige kans op vervolging of represailles vanwege de overheid. Ten slotte betoogt verzoekende partij nog dat hoewel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran goed in staat zijn hun geloof te belijden, dit voor vrouwelijke volgelingen veel minder het geval is. Voor hen is het niet mogelijk hun geloof zonder vrees voor vervolging te belijden.

2.2.6.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit het voorgaande blijkt dat aan de bewering van verzoekende partij dat zij in Iran bekeert is tot het protestantisme geen enkel geloof kan worden gehecht. Omtrent het

document dat verzoekende partij heeft neergelegd dat aangeeft dat zij sinds februari 2013 in Turnhout een protestantse kerk bezoekt, werd door verwerende partij reeds terecht gemotiveerd dat dit geenszins inhoudt dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering, daar de bekering tevens aannemelijk dient te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, waar verzoekende partij allesbehalve in slaagt. Voorts is de Raad van oordeel dat er geen enkele concrete aanwijzing is dat verzoekende partij bij haar terugkeer naar Iran aan evangelisatie zou doen en bijgevolg hierdoor problemen met de autoriteiten zou ondervinden. Dit klemmt des te meer daar aan de verklaringen van verzoekende partij dat zij in Iran tot het protestantisme zou zijn bekeerd en dat zij huiskerken zou hebben bezocht geen enkel geloof kan worden gehecht. De opmerking van verzoekende partij dat hoewel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran goed in staat zijn hun geloof te belijden, dit voor vrouwelijke volgelingen veel minder het geval is, betreft ten slotte een blote bewering die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd.

2.2.7. Wat betreft de problemen van verzoekende partij met de Iraanse ordediensten in verband met de inrichting van haar kapsalon en haar haar/kledingdracht en haar kortstondige arrestatie in Khordad 1388, bevestigt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat deze problemen haar in het verleden er nooit toe aangezet hebben Iran te verlaten en dat indien de problemen met haar bekering niet zouden hebben plaatsgevonden, zij zou hebben kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. De Raad stelt dan ook vast dat verwerende partij terecht oordeelt dat deze problemen geen aanleiding geven tot het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT